

Prezidentas
Tomas S. Monsonas

Šiandien pasauliui reikia pionierių

Daugeliui 1847 metų pionierių kelionė prasidėjo ne Navū, Kirtlande, Far Veste ar Niujorke, bet tolimoje Anglijoje, Škotijoje, Skandinavijoje ar Vokietijoje. Maži vaikai negalėjo iki galo suvokti to stipraus tikėjimo, paskatinusio jų tėvus palikti šeimas, draugus, patogumus ir saugumą.

Mažyliui galėjo kilti klausimas: „Mamyte, kodėl paliekame namus? Kur išvykstame?“

„Eime, brangusis, mes keliaujame į Sionę, Dievo miestą.“

Namų saugumą nuo pažadėtosios Sionės skyrė nenuspėjami, neramūs galingojo Atlanto vandenyno vandenys. Kas nusakys baimę, gniaužusią žmonių širdis tų pavojingų persikėlimų metu? Šie pionieriai, vedami tylių Dvasios šnabždesių, palaikomi paprasto, bet tvirto tikėjimo, pasikliovė Dievu ir pakėlė bures į kelionę.

Galiausiai jie pasiekė Navū tik tam, kad patirtų naujus kelionės sunkumus. Šalavijų ir akmenų antkapiai žymėjo kapus visą kelią nuo Navū iki Solt Leik Sičio. Štai tokią kainą sumokėjo kai kurie pionieriai. Jų kūnai ilsisi ramybėje, bet jų vardai gyvi per amžius.

Lėtai risnojo pavargę jaučiai, girgždėjo vežimų ratai, sunkiai darbavosi drąsūs vyrai, skambėjo karo būgnai ir staugė kojotai. Bet tikėjimo įkvėpti ir audrų blaškomi pionieriai veržėsi pirmyn. Jie dažnai dainuodavo:

*Šventieji, šen, be baimės prieš vargus,
Su džiaugsmu šen keliaut.
Nors kelias šis atrodo ir sunkus,
Jus malonė apgaubs. <...>
Kaip gerai! Kaip gerai!¹*

Šie pionieriai prisiminė Viešpaties žodžius: „Mano žmonės visame kame turi būti išbandyti, kad būtų paruošti priimti šlovę, kurią turiu jiems, būtent Sionės šlovę.“²

Laiko tėkmė pritemdo mūsų atmintį ir prislopina mūsų dėkingumą tiems, kurie praėjo skausmo keliu, palikdami ašarų sulaiestytais bevardžiais kapais nusėtą taką. Su kokiais išmėginimais susiduriame šiandien? Ar neliko akmenimis nusėtų kelių, kuriais reikia eiti, uolėtų kalnų, kuriais reikia kopti, bedugnių, kurias reikia peržengti, kelių, kuriuos reikia nutiesti, upių, kurias reikia perbristi? Ar visgi mums dar labai reikia tos pionieriškos dvasios, kuri vestų mus šalin nuo mus supančių pavojų į saugų Sionės prieglobstį?

Po Antrojo pasaulinio karo moralės standartai vis labiau ir labiau smuko. Nusikalstamumas kyla aukštyn, padorumas grimzta žemyn. Daugelis yra pavojų sukuryje – siekdami trumpalaikio pasitenkinimo, aukoja amžinybės džiaugsmus. Taip mes prarandame santaiką.

Pamirštame, kaip nuostabiai graikai ir romėnai

triumfavo barbariškame pasaulyje ir kaip tas triumfas baigėsi – atsipalaidavimas ir dvasios silpnumas privedė juos prie žlugimo. Ilgainiui jie ėmė troškinti saugumo ir patogumų labiau nei norėjo laisvės; taip jie prarado viską – patogumus, saugumą ir laisvę.

Nepasiduokite šėtono vilionėms; verčiau tvirtai ginkite tiesą. Neišsipildę sielos troškimai nebus patenkinti niekada nesibaigiančiose malonių pojūčių paieškose gyvenant nedorybėje. Nedorybė niekada neveda link gėrio. Pyktis neskatina meilės. Bailumas nesuteikia drąsos. Abejonės neįkvepia tikėjimo.

Kai kam sunku atlaikyti skausmą, sąžiningumą ir paklusnumą Dievo įsakymams išjuokiančių paikų žmonių patyčias ir įžeidžiančias pastabas. Tačiau pasaulis niekada nenuvertino principingumo. Kai Nojui buvo pavesta pastatyti laivą, paiki Žemės gyventojai pažvelgė į giedrą dangų ir ėmė šaipytis, ir tol tyčiojosi, kol užėjo lietus.

Ar būtina vėl ir vėl gauti tą pačią skausmingą pamoką? Laikai keičiasi, bet tiesa išlieka. Jei nepasikome iš praeities įvykių, esame pasmerkti kartoti juos su tuo pačiu sielvartu, kančia ir skausmu, kuriuos jie atneš. Ar nepakanka išminties paklusti Jam, žinančiam viską nuo pradžios iki pabaigos, mūsų Viešpačiui, sukūrusiam išgelbėjimo planą, vietoje to, kad paklustume žalčiui, paniekinusiam viso to grožį?

Žodyne pionierius apibūdinamas taip: „einantis priešakyje kitų, paruošiantis kelią sekantiems paskui.“³ Ar kaip nors galėtume įžiebtį savyje tokią drąsą ir ryžtą siekti tikslo, kokie buvo būdingi praėjusios kartos pionieriams? Ar tikrai mes su jumis galėtume būti pionieriai?

Žinau, kad galėtume. O, kaip šiandien pasauliui reikia pionierių!

IŠNAŠOS

1. „Šventieji, šen“, *Giesmės ir vaikų dainos*, p. 2.
2. Doktrinos ir Sandorų 136:31
3. *Oxford English Dictionary*, 2nd ed. (1989), „pioneer.“

KAIP MOKYTI PAGAL ŠIĄ ŽINIĄ

Raštai paaiškina, kad namų mokytojai turi „įspėti, aiškinti, raginti ir mokyti, ir kviesti visus ateiti pas Kristų“ (DS 20:59). Apsvarstykite galimybes perteikti prezidento Monsono žinioje esančius perspėjimus ir kvietimus tiems, kuriuos lankote. Galite su jais aptarti būdus, kaip galima atpažinti teisius pavyzdžius ir sekti jais, kaip išvengti suklaidinimo ir mokytis iš svetimų

klaidų. Paklauskite tų, kuriuos mokote, kaip šiandien jie galėtų būti pionieriais.

JAUNIMAS

Vedami tikėjimo

Medži Erl

Niekada nepamiršiu apsilankymo Vinter Kvoterso vietovėje, JAV Nebraskos valstijoje, kur prieš daugelį metų gyveno pionieriai. Žemė atrodė šventa, tarsi tai būtų lauko šventykla.

Mano akis užplūdo ašaros, suliedamos vaizdą. Išvydau paminklą, bet negalėjau įžiūrėti figūrų. Nusišluosčiusi ašaras pamačiau vyrą ir moterį sielvarto kupiniais veidais. Geriau įsižiūrėjusi, pamačiau prie jų kojų kape gulintį kūdikį.

Tas reginys manyje sužadino tiek daug emocijų – liūdesio, pykčio, dėkingumo ir džiaugsmo. Norėjau tuos šventuosius išvaduoti nuo skausmo, kurį jie jautė, bet tuo pat metu buvau dėkinga jiems už tai, ką jie paaugojo Evangelijai.

Tai, ką patyriau Vinter Kvoterse, padėjo man suvokti, kad Dangiškasis Tėvas duoda Evangeliją savo vaikams suteikdamas jiems laisvę elgtis su ja savo nuožiūra. Mirusio vaikelio tėvai galėjo pasirinkti lengvesnį kelią. Sekimas pranašu ir gyvenimas pagal Evangeliją reikalavo, kad pionieriai veržtųsi pirmyn, net jei dėl to galėjo netekti vaiko. Bet jie pasirinko priimti Evangeliją į savo gyvenimą ir prisiimti sunkumus. Sužinojau, kad šventųjų pasišventimas Evangelijai ir ryžtas veržtis pirmyn buvo kupinas tikėjimo ir vilties – vilties šviesia ateitimi ir tikėjimo, kad Viešpats pažįsta juos ir palengvins jų skausmą.

Autorė gyvena JAV, Šiaurės Karolinoje.

VAIKAI

Būti pionieriumi

Prezidentas Monsonas sako, kad pionierius tai tas, kuris rodo kelią kitiems. Ką galite padaryti gindami tai, kas teisinga, kad savo bendruomenėje ir savo šeimoje taptumėte pionieriumi? Užrašykite atsakymus ir parodykite juos savo šeimos nariams.

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Visos teisės saugomos. Išspausdinta Lietuvoje. Tekstas anglų kalba patvirtintas 6/12. Vertimas patvirtintas 6/12. *First Presidency Message, July 2013* vertimas. Lithuanian. 10667 156

Tikėjimas, šeima, parama

Mokyti ir mokytis Evangelijos

Pamaldžiai išnagrinėkite šią medžiagą ir, jei tinka, aptarkite ją su jūsų lankomomis seserimis. Užduokite klausimus, padėsiančius stiprinti jūsų seseris ir jums pačioms aktyviai dalyvauti Paramos bendrijoje. Daugiau informacijos ieškokite tinklalapyje reliefsociety.lds.org.

Jėzus Kristus buvo geriausias mokytojas. Jis rodė mums pavyzdį, kai „mokė moteris žmonių miniose ir pavieniui gatvėje, ant jūros kranto, prie šulinio ir jų namuose. Buvo joms maloningas ir didžiai kantrus, gydė jas ir jų šeimų narius.“¹

Jis mokė Mortą ir Mariją ir „kvietė jas tapti jo mokinėmis ir gauti išgelbėjimą, tą „geriausią dalį“ (Luko 10:42), kuri nebus iš jų atimta.“²

Pastarųjų dienų Raštuose užrašyta, kaip Viešpats įsako mums „mokyti vienas kitą karalystės doktrinos (DS 88:77). Šerilė A. Esplin, antroji patarėja Visuotinėje Pradinukų prezidentūroje, apie doktrinos mokymą ir mokymąsi sakė: „Mokymasis nuodugniai suprasti Evangelijos doktriną yra viso gyvenimo darbas, vykstantis „eilutė po eilutės, priesakas po priesako, čia truputį ir ten truputį“ (2 Nefio 28:30).“³

Jei mes mokomės, studijuojame ir meldžiamės – mokysime su Šventosios Dvasios, kuri perduoda mūsų žodžius „į žmonių vaikų širdis“ (2 Nefio 33:1), galia.

Iš Raštų

Almos 17:2–3; 31:5; Doktrinos ir Sandorų 42:12–13; 84:85

Iš mūsų istorijos

Praeities pranašai mums, moterims, primindavo, kad, būdamos mokytojomis namuose ir Bažnyčioje, vaidiname svarbų vaidmenį. 1979 metų rugsėjį prezidentas Spenseris V. Kimbolas (1895–1985) pakvietė mus tapti „seserimis Raštų žinovėmis“. Jis sakė: „Tapkite Raštus tyrinėjančiomis mokslininkėmis – ne tam, kad pažemintumėte, bet kad pakylėtumėte kitus! Galų gale, kas turi didesnę poreikį semtis Evangelijos tiesų (kurias galės prisiminti sunkiais momentais)

nei moterys ir motinos, kurioms dažnai tenka auklėti ir mokyti?“⁴

Visos esame mokytojos ir mokinės. Kai mokome iš Raštų ir gyvųjų pranašų žodžių, galime padėti kitiems sugrįžti pas Kristų. Kai užduodame prasmingus klausimus, pasineriame į mokymosi procesą ir atidžiai klausome – randame mus užklupusių problemų sprendimus.

IŠNAŠOS

1. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 3.
2. *Daughters in My Kingdom*, p. 4.
3. Šerilė A. Esplin, „Mokykime savo vaikus suprasti“, 2012 m. balandžio mėn. visuotinės konferencijos medžiaga, p. 10.
4. Spencer W. Kimball, *Daughters in My Kingdom*, p. 50.

Ką aš galiu padaryti?

1. Kaip ruošiuosi tapti geresne mokytoja?
2. Ar su seserimis, kuriomis rūpinuosi, dalinuosi liudijimu?